

is felfigyelt, véletlenül jelent meg, mert a szerkesztő úton volt. És Majakovszki felemeli szavát a forradalom ellen: „Nyárspolgári szálak fonják át a forradalmat, és ez veszélyesebb, mint a Vrangeli horda”.

Sokáig még azt hiszi, hogy véletlen az egész, még lehet, érdemes harcolni, lehet eredményt elérni. Ezért tud még remélni, amikor Lenin arcképeinek elpanaszolja, mi minden történt halála után: „Mi természetesen mindnek a nyakára hágnak, de nehéz, nehéz, mindnek a nyakára hágni”. A helyzet mind reménytelenebb, a harc mind kilátástalanabb lesz, egyre világosabban látja, hogy nem véletlen jelenségekkel áll szemben, mindabból, amit megénekel, semmi sem lesz, üres szólammokká válnak, nem valósul-

hatnak meg azon eszmék, amelyekre életét tette. És nincs kiút. Mit lehet tenni? Mit, hogyan, kivel? Válasz nincs. És ekkor minden összeomlik.

25 évvel ezelőtt öngyilkos lett a forradalom nagy költője, mert nem tudta elviselni illúzióinak szertefoszlását, a forradalom megtorpanását, mert költő volt, aki életét vitte minden leírt sorába, aki a hétköznapiok kicsinyes megalkuvásától mentesen eddig líraian vállalta a forradalmat, most líraian vállalja, hogy meghiusultak eszméi, amikor már győzteseknek hitte őket; öngyilkos lett, mert illúzióinak szertefoszlása után nem látta hogyan lehetne mássá tenni a világot és ezt nem tudta elviselni.



*Konyovics Milán*

*Topolyai utcarészlet (olaj)*